Мал. В. ГЛИВЕНКА

УМОВИ
ВСЕСОЮЗНОГО
СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ

комсомольських організацій, комсомольців і молоді, піонерських дружин, піонерів та школярів за вирощування високих урожаїв кукурудзи в 1959 році.

— Спасибі вам, друзі! Це дуже сприятливі умови для мого росту!

перець

№ 4 (399) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1959

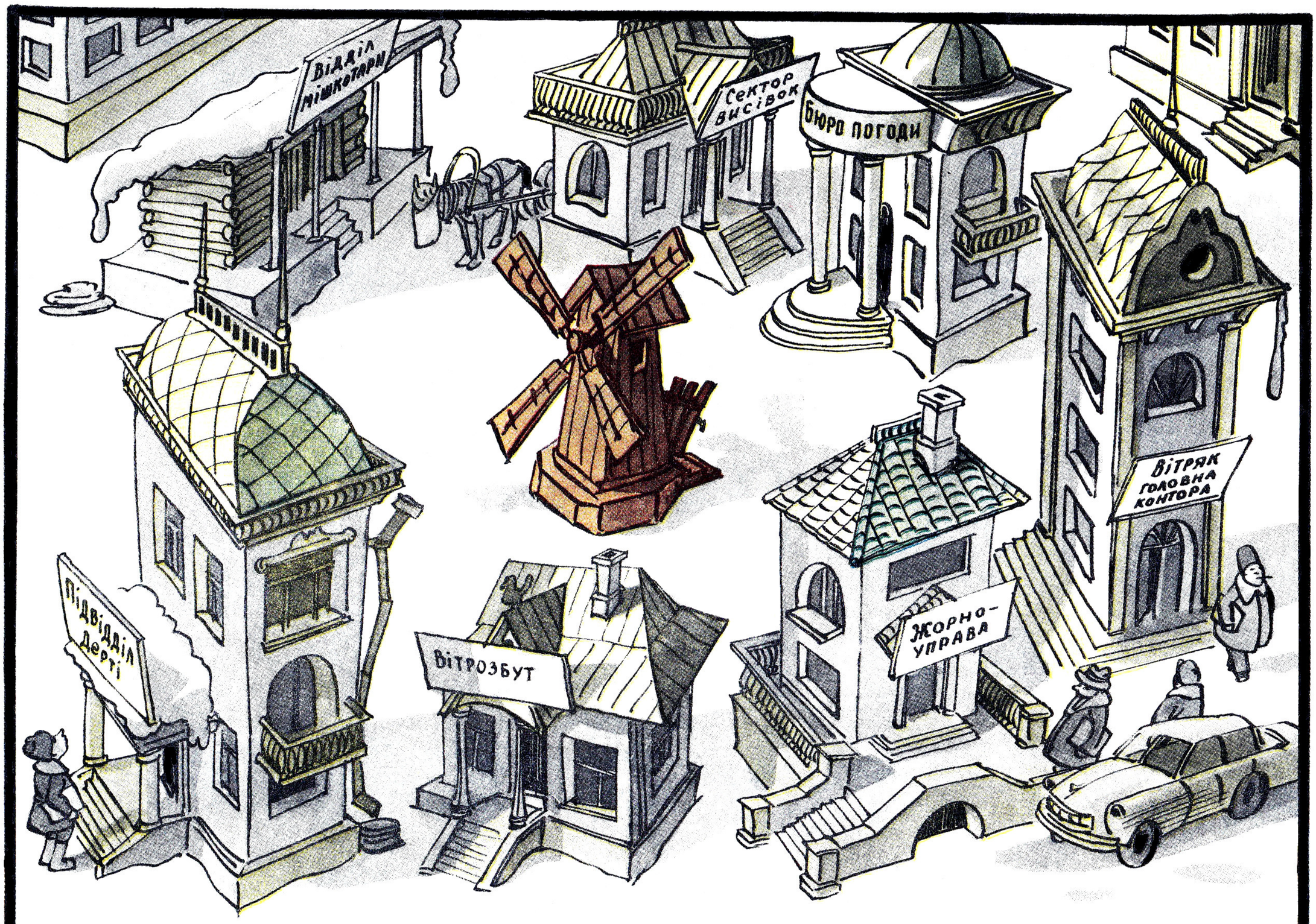

ВІТРЯК І АПАРАТ

Вітряк удень і уночі
Крутився, тихо скриплячи.
Хазяйнував у ньому дід.
Він діло знав своє як слід:
Залізна зноситься деталь,
Дід зробить сам, бо сам коваль:
А дерев'яна тріснє річ,
Дід не поспить одну лиш ніч, —
І знову крутиться вітряк.

Крутився б він ще довго так,
Та якось мчався полем вскач
Райкомбінатівський діяч,

Вітряк уздрів і заявив:
— Це примітив і самоплив!
Я край безладдю покладу!
Я тут порядок наведу!

—

І справді в полі, як з води,
Будівель виросли ряди:
«Головправління вітряка»,
«Жорноуправа», «ВеТеКа»,
«Ремонтна база», «Головбух»
(У того буха штат розпух:

Він взяв п'ятьох помічників
І двадцятьох рахівників),
«Підвідділ дерті», «Склад мішків»,
«Пожежна», «Сектор мірчуків»,
«Бюро погоди», «Вітрозбут».
Контора там, контора тут...

—

Коли порядки навели
І посідали за столи,
Спинивсь вітряк — ні круть, ні верть,

Не йдуть ні борошно, ні дерть.
— Що за оказія така? —
Гукнув директор вітряка.
А дід і каже (він тепер
Сидів у будці як вахтер):
— Вітряк крутитись був би рад,
Та заважає апарат,
Ваш апарат до вітряка
Вітрів не пропуска!

Текст П. ГЛАЗОВОГО
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

perec-ua.
perec-ua.

Адресок на загадку

1.

Мій знайомий учора питає мене:
— Чого я з А... розійшовся, а з Б... зійшовся?
І сам відповів експромтом:
— Друже! У мене многогранна любовна душа.
Душа галаганського півня. А галаганський півень просто і відверто каже: «Коли я сокочу біля попелястої, я думаю про зозулясту...»

2.

— Не поладив з Б... Почала мене сонного чаклувати. Чуєте — за волосину смиконе й потихеньку шепоне: «Любить, не любить?»
— Що ти, питаю, робиш?
Сміється. Каже — це я жартую.
Добрі тобі, думаю, жарти. Обскубеш, а мені з тобою вік не жити.
Уранці поставив питання руба: лети, кажу, пташечко на самостійний хліб. Тепер жінкам усюди вільна дорога.

3.

З Б... розійшовся, з В... зійшовся. Б... була білява, В... — чорнява.
Красива молодиця! Гарненька, моторненька.

4.

Роздивився на В... — не те. І не гарненька, і не моторненька. Більше того, новий день, нова й побрехенька.
Ідемо в театр, одягаємося, убираємося. Глянув — диво! Моя жінка не чорнява, а білява. Перефарбувалася...
— Ти ж, питаю, була чорнява, а стала білява?
— То в тебе, каже, в очах побіліло!
Те, те!.. Така масть мені не підходить.

5.

Другий тиждень у моїй кімнаті голосненько і веселенько сміється Г... Сміялася, стрибала, обнімала і на тобі — сюрприз.
— Треба, каже, Мишуню, дитяче ліжко придбати.
— Свят, свят,— кажу.— Чи ти при своєму умі? Коли? Як?..
— Це я, каже, про майбутнє натякаю.
Е, ні, думаю, ти мене красивими словами не зіб'єш з толку. Тут криється якась жіноча таємниця.
Прийшла Г... веселенька і пішла здоровенька. Я ще й пальтечко на плечі накинув. І чемоданчики аж до тролейбуса доніс.

6.

Увечері Г... пішла, а вранці Д... прийшла. Місяць жили душа в душу. Раптом чорна хмарка набігла. Д... заявила:
— Буду вчитися! Почну вечорами відвідувати лекції.
— Не дозволю! — кажу. — Мені, кажу, академіки в хаті не потрібні.
— А мені, каже Д..,— дурнів не треба.
Хряпнула дверима й чмихнула.
— Ви!— гукаю.— Красуня! Зведена-розведена! На прощання хоч двері зачиняйте!
А вона не сказала, а закричала:
— Хай тобі та зачиняє, яка отаку падлюку покохає!

7.

Годі! Будемо закруглятися. Коротенько від себе закінчимо: Савельєв Михайло Григорович на своєму молодому віку женихався небагато, не мало — вісім разочків.
Дозвольте, щоб і нащадки адресок оцього женишка запам'ятали:
Адреса така: Київ, вулиця Полупанова, 14, квартира 73. Працює Михайло Григорович постачальником.
Реєстрація шлюбів відбувалася у Києві, у ЗАГСі, Червоноармійська, 32/35.
Усі шлюби записані, але не розписані.

А ми отак живемо собі та й живемо. Працюємо, діток доглядаємо, та й не туди, що рядом з тобою сновигають отакі галаганські півні...

Ол. КОВІНЬКА.

ЗА ПОРОГАМИ Запоріжжя

ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ

Чи знаєте ви, що таке Запорізька «Січ»?

Ні, мабуть, не знаєте.

— Запорізька «Січ», — сказав мені Сергій Петрович Василевський, головний архітектор Запоріжжя, — це те місце над Дніпром, де січуть, рубають, кришать і... варять смачний український борщ.

— Одне слово, ресторан з такою романтичною назвою, — пояснив Іван Олексійович Поздняков — керуючий трестом «Запоріжбуд». — Між іншим, — хвастовито додав він, — цей ресторан спорудив наш трест. Може, зайдеш, Перче, помилуєшся?

Правду кажучи, мене не дуже тягло до ресторану. Хотілося глянути на нові житлові квартали міста, нові багатоповерхові будинки, які щороку виростають буквально сотнями.

— Чудові будинки! — захоплено вигукнув головний архітектор. — Один з них, Перче, ось перед тобою. Внизу ресторан «Січ», а вгорі, на всіх чотирьох поверхах — квартири робітників та службовців «Запоріжсталі».

— А всередині він теж такий красивий?

— Аякже! Ми, запоріжбудівці, завжди дотримуємося святого правила: що на вітрині — те і в магазині.

Керуючий трестом хотів сказати ще щось, але його перебила чиясь несподівана репліка:

— Ой, бре...

Цю репліку подав продавець магазина, що розміщений в цьому ж будинку. — Вибачайте на слові, брешете ви, Іване Олексійовичу, окозамилюванням займаєтесь, — уточнив він.

— Окозамилюванням, кажете! — скипів т. Поздняков. — Інтересно. А факти?! Факти у вас є?

— Є. Точні факти. Прямо з стелі.

І взявши Івана Олексійовича за руку, продавець завів його до магазина.

— Хіба ви не знаєте, що тут, у магазині, обвалювалася стеля?

Цього Іван Олексійович не знав.

— Після того, як будинок здали в експлуатацію, — продовжував продавець, — стеля в магазині обвалилася тільки раз, а в сорока п'яти квартирах, що над магазином, вона встигла обвалитися вже по два-три рази.

Чи від сорому, чи від чого іншого Іван Олексійович кулею вилетів з магазина.

Наздогнали ми його аж на Спортивній вулиці.

Тут, перед будинком № 9 нас і Івана Олексійовича перестрів столяр Яків Павлович Коваленко.

— О, — зрадів Яків Павлович, — кого я бачу! Головного архітектора міста, керуючого трестом «Запоріжбуд» і навіть Перця! Це дуже до речі. Ходімо, браття, по гриби!

— Серед зими по гриби?!

— То нічого, що зима,— не вгавав столяр.— У мене, у квартирі № 3, гриби ростуть цілий рік. І в сусідів з першої, другої і четвертої квартир теж.

Тут я помітив, як раптом змінилися на обличчі обидва мої супутники.

— Воно й справді вийшло трохи не теє...— невиразно пробурмотів головний архітектор Сергій Петрович Василевський. — Прийняли ми цей будинок у липні минулого року. Пристали, мов з ножем до горла: «Дай дозвіл на заселення». Не знаю вже, хто з моїх підлеглих розпорядився: «Заселяйте». А того й не помітив, що кілька внутрішніх стін цього будинку сирі...

— То, може, таки зайдете по гриби? — не відставав столяр — Не пошкодуєте. Надворі — метелиця, а у мене в квартирі все цвіте, зеленіє. І стіни, і стеля, і навіть меблі...

Керуючий трестом «Запоріжбуд» тільки рукою махнув.

— А ви, Іване Олексійовичу, не відмахуйтеся, — розсердився столяр. — Ваша ж робота!

— Не моя, а начальника Цивільбуду № 2 Миколи Васильовича Амплеєва. На нього й нарікайте...

При цій розмові підійшов до нас робітник мартенівського цеху Семен Григорович Середа.

— У мене до вас діло, Іване Олексійовичу, — звернувся він до керуючого трестом «Запоріжбуд» Позднякова. — І до тебе, Перче. Зайдімо в квартиру. Крученими почастую.

І от зайшли ми всі до будинку № 6 по вулиці ім. Сорокаріччя Радянської України.

Іван Олексійович ступив кілька кроків і, на превелике своє здивування, відчув, що у нього появилася якась пружна, танцююча хода.

— Що це ви, товаришу Поздняков, балетний номер репетируєте?

— Який там у біса балет. Це, здається, паркет.

— І я гадав, що паркет, але хотів проконсультуватися з тямущою людиною. Ви не знаєте, чому це він так кривиться та підтанцьовує?

Керуючий трестом мовчав. Говорив лише господар квартири.

— Ну, що? Впізнаєте свою роботу? А ці балконні двері покручені впізнаєте? Спробуйте відчинити або зачинити... Куди ж ви, куди, Іване Олексійовичу?! Я ж вам ще не всі крученики показав!..

Але показувати було вже нікому...

Та правду люди кажуть, що одна біда сама не ходить, вона за собою лихо водить. Не встиг керівник «Запоріжбуду» заспокоїтись, як на нього звалилося нове нещастя. Він раптом зблід і схопився за груди.

— Що сталося? — кинувся я до нього. — Серце?

— Ні, Перче, — вигукнув він, — Гуров!!!

Начальник житлово-комунального відділу «Запоріжсталі» т. Гуров біг нам назустріч і потрясав якимсь грубезним пакунком.

— Що ж це таке?! — гукав він, звертаючись до нас. — Я питаю вас: що це таке?!

Оскільки всі мовчали, я спробував відповісти на запитання, що так цікавило т. Гурова.

— Це — папка, — сказав я. — Звичайна канцелярська папка, напхана паперами.

— Ні, це не звичайна папка, — категорично заявив т. Гуров. — Це лихо моє. Це погибель моя. От послухайте.

І, розшнурувавши папку, він тут же почав читати:

«Начальнику ЖКВ. Заява. Від мешканців будинку № 8 по вулиці Жданова. Просимо ЖКВ негайно вжити заходів, бо ми, мешканці першого поверху, замерзаємо від холоду, а на горішніх поверхах люди задихаються від духоти. Це так при спорудженні будинку постаралися специ з «Запоріжбуду».

— Ну, знаєте, — дещо пожвавішав Іван Олексійович Поздняков. — Це — дрібниця. При монтажі опалення слюсарі трохи не догледіли...

— А це... — начальник ЖКВ добув з папки ще кілька папірців. — Послухайте: «Живемо в чудесних будинках, а заходимо до них і боїмося, щоб східці під ними не провалилися, як це вже сталося на проспекті Леніна, будинок № 152-б.

— Чого гріха таїти, — перебив керуючий «Запоріжбуду». — Був такий випадок: упали східці в одному нашому, ще не зданому, будинку. Але ми тепер в усіх заселених будинках підпираємо східці тавровими балками.

— А хіба не можна було це зробити в процесі будівництва? — спитав я.

— Ет, про що там говорити... Та це ж суща дрібниця!..

— Дрібниця?! — розлютувався начальник ЖКВ і знову почав розмахувати своєю ваговитою папкою. Перед натиском цієї людини Іван Олексійович Поздняков не встояв.

— Д-да... — зітхнув він тяжко і, здається, цілком самокритично. — Не дуже-то воно до ладу виходить у нас, будівельників. Маємо чудову техніку, будуємо найпередовішими індустріальними методами, зводимо нове величезне місто, а на дрібницях — спотикаємося. Не вміємо ще ми гармонійно поєднувати велике з дрібним.

— Що правда — то правда: не вміємо, — авторитетно підтвердив головний архітектор Сергій Петрович Василевський.

Керуючий трестом «Запоріжбуд» і головний архітектор міста Запоріжжя картали себе, мало не в груди себе били, а я стояв і думав. Думав про те, чим можна зарадити людям, які так натхненно рапортують про своє невміння. І пригадалося, що у таких випадках говорили колись на старій Запорізькій Січі:

— За невміння, — говорили там, — деруть реміння!

Мали, мабуть, рацію славні хлопці-запорожці!

З Перцем подорожували і його нотатки опублікували

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

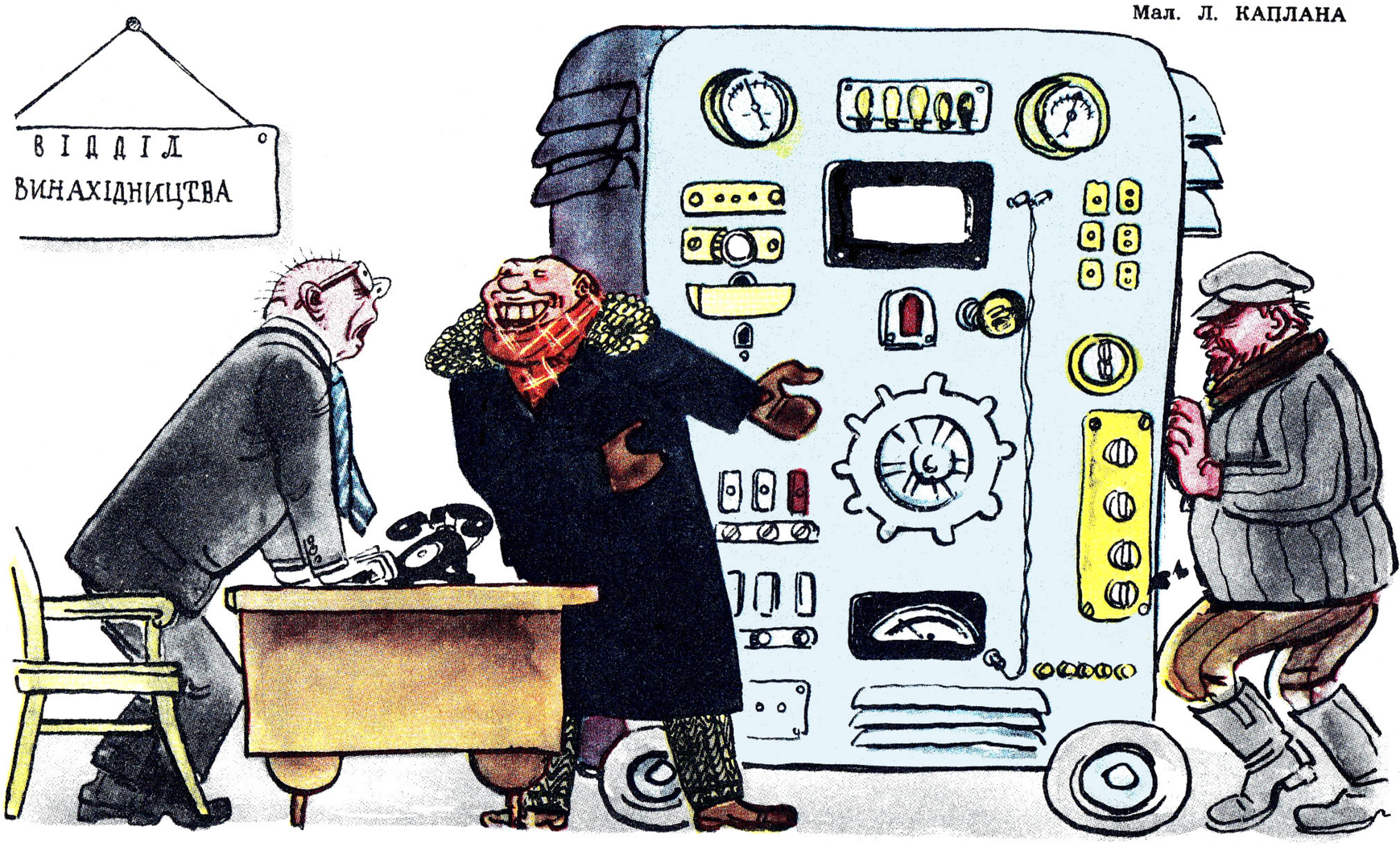

— Що це за агрегат?
— Мій винахід. Автомат для гостріння олівців.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Антракту робити не будемо, а то останні глядачі порозбігаються.

СОБАЧІ РАПСОДІЇ

У вашого сусіда є собака. Не службовий, не мисливський, а звичайнісінький собі собака. Подивишся — нічого особливого. Так, якийсь гібрид тхора з пилососом. Тільки й слави, що гавкає, та зате гавкає так, що заснути вам не пощастить, навіть коли ви пуд снотворного ковтнете. Любить гавкати отой гібрид не сам, а в колективі своїх колег, які відгукуються на його голос.

Здіймається така собача рапсодія, що про сон годі й думати. І так щодня й щоночі, безперервно і без вихідних. А господар собакою не нахвалиться: от собака так собака!

Подумаєш собі, а що ж стерегти у того господаря? Нащо йому той пес?

У дворі нічого, крім асфальту, нема. Двері в хаті зачинені на три засуви і на всі міжнародні замки: французькі, англійські та інші.

У хаті в нього теж усе під замками, бо, де що не є, ховає не тільки від тещі, але й від рідної жінки. А собаку тримає.

Міська Рада винесла спеціальну постанову про заборону водіям автомашин вживати сигнали. Заборонено співати, грати на музичних інструментах на вулицях після певного часу.

Само собою, ця постанова ні в якій мірі не обмежує собачих прав.

Скажіть же, люди добрі, як бути з тими проклятущими гібридними собаками?

А. ПРИСЯЖНЮК.

Пустодум

В одній поважній установі
Сидить, як квочка, вчений муж.
У нього справи наукові, —
Ото ж дивись, але не руш!
Обрав він, кажуть, добру тему —
Ліквідувати в шахті пил.
Все пише, пише, мов поему,
Аж вибивається із сил!
Часом прямісінько з графина
Водичку цідить на руду,
У роздумі скубе чуприну...
Експерименти на виду!
Та користі ні на копійку!
Псує папір, марнує час...
Йому б давно поставить двійку,
А він чомусь «ведущий» в нас.
До цього слід іще додати.
На другий день, як скінчив вуз, —
Дали машину і зарплату...
Він — в кабінетику загруз.
Йому сюди везуть руду!
Отак над вогнищем науки
Цей безпорадний пустодум
Ще й досі гріє свої руки!

О. ТЕРЕЩЕНКО.

м. Кривий Ріг.

Народні усмішки

ПАНСЬКЕ ПОХОДЖЕННЯ

Був собі пан. Пан не пан, а так — полупанок, але гонор мав за справжнього пана.

Пани один перед одним бундючаться своєю знатністю та маєтностями, а на цього миршавого все згорда позирають. Другий би вступився, а цей ні. Ого, ще більш козириться: «Нєх навіть ніц не мам, зате гонур мам!»

А що вже мужикам, то у самісіньких печінках сидів він зі своїм «гонуром».

— А так, — озивається раз один мужик із гурту, серед якого вертівся та заносився собою перед мужиками цей панок,— пан — то біла кость.

— Так! — ствердив панок, та так занозисто, ніби це вже така істина, що ніякому сумніву не підлягає.

— А біла вона через те, — продовжує мужик, — що з пшеничної муки зроблена, не те, що наша мужицька, із землі.

— Так, так, — аж затупцяв ногами від задоволення панок, а сам поглядає на мужика так улесливо, так і просить очима, щоб той ще говорив, хай усі знають. Та мужика й просити не треба.

— Ото задумав бог людей створити. Ну, мужика що там... Підняв перший-ліпший кавалок глини і все. А от пана... На пана бог взяв білої муки, петльованої.

— Так, так, петльованої, — підтакує панок.

— Та ще й просіяв через сито.

— А так, так, через сито, — стверджує панок, хоч сам вперше чує цю небилицю.

— Ну от, виліпивши, виніс їх господь надвір та й поклав під хатою на призьбі, щоб обсохли на сонечку.

— А так, так було, — стверджує панок і оглядається, чи всі мужики уважно слухають.

— Ну, а тут де не візьмись собака. Підбіг до призьби, понюхав мужика — глина, понюхав пана — біле тісто, хоп і проковтнув його, як пиріжок.

— А пся крев! — вилаявся панок, тупнувши ногою.

— Трохи згодивши, вийшов бог з господи, взяв глиняного мужичка, оглянув кругом, вдихнув у нього душу і сказав: «рости здоровий», і той став живий.

— Так... — насторожився панок.

— Коли ж бог оглядівся, пана... Туди, сюди — немає. Дивиться, а пес із-за хати тільки облизується. Догадався господь, розгнівався страшно на пса, як садоне його зі злості в живіт, та так, що той, вибачайте,...

— Паном? — регочуть мужики.

— Атож, ним...

Повідомив В. ПОЛІЧКОВСЬКИЙ,
м. Ірпінь, Київської області.

ПЕРША ВДАЧА

Одного разу до кравця прийшов замовець і став скаржитись:

— Що ти за костюм мені пошив — усі сміються!

А кравець і відповідає:

— О, то це моя перша вдача. Раніше, кому я не шив, — усі плакали.

Повідомив В. Г. РЕВА,
з с. Воронежа, Шосткинського району, Сумської області.

КОМУ ЩО?..

Біля хворого чоловіка сидить його жінка, плаче і примовляє:

— Що ж тобі дати, мій любий, кашки?..
— Не хочу... — відповідає хворий.
— Може, борщику?..
— Не хочу...
— То, може, картопельки?..
— Не хочу, — аж стогне чоловік.
— А може, горілочки?
— А бог його знає...

ОЩАДЛИВИЙ ЖЕНИХ

Гуляли весілля. Тільки гості сіли за стіл, налили по першій чарці, а жених встав з-за столу та й гукає до своєї матері:

— Мамко, мамко, а ходіть пощитаєм, скільки нам ця свайба стоє...

Повідомила А. Б. МОЦАК
з м. Миколаєва.

ЩОБ ГРІХА НЕ БУЛО

— Батюшко, — звернувся наймит до попа напередодні великого посту, — чи буде вважатися за гріх, коли я сьогодні повечеряю з м'ясом, а завтра вранці лишки м'яса, які залишаться в зубах, доїм?

— Ні, сину мій, їж і не бійся, гріх невеликий, господь тебе не покарає.

...Ввечері Іван взяв смажене порося в зуби і ліг спати.

Повідомив С. О. БОНДАРЕНКО.
с. Рашівка, Гадяцького району, Полтавської області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Знайшов — не скач, згубив — не плач.
І горобець не без серця.
Як собаку годують, так він і гавкає.
Секрет — далі базару не піде.
Гордість виїжджа верхи, а повертається пішки.
В закритий рот муха не влізе.
На голові блистить, а в голові свистить.
Шкода, як волові теляти.
Свиня болото знайде.
Гарно будяк цвіте, та ніхто квітки не рве.
Од поганих не втік, і гарних не догнав.

Повідомив С. С. БАВИЧ
з м. Бердянська, Запорізької обл.

ПЕРИНА

Признався Ілько, що думає восени женитися. Я й не питав на кому, бо всім теє видно, що за Варкою Йоненчишиною похвостачем ходить. Дівчина з лиця гарна, у нас в РТС, при конторі працює. Тільки батьки у неї куркулясті. Знаєте, є ото такі колгоспники — для мінімуму. Одне тільки й дивляться, аби де урвати. Мати на базарах вивелася — з рясту починає...

Женитися то женитися, але бачу щось нарізно ходять. Аж Ілько понурий і хвалиться:

— Казала тітка Докія, що Варки без вінця не віддасть.

Мене стовпом поставило... Але здобувся на мову та й питаю:

— А Варка ж що?

— Каже, що коли б любив її, то на все б погодився.

— А вона що — в бога вірує? Вона ж, — кажу, — комсомолка.

— Вона не вірить, а мати...

— Мати її, — кажу, — в карбованця вірує, це точно. Ну, а сам ти віриш, що ота церемонія в церкві тобі щастя дасть?

— Та що ви, — одказує, — дядьку, мене за дурня вже маєте. Не хочу вінчатися. Тільки й без Варки жити не можу.

І взявся я з Варкою переговорити, як старший і майбутній родич.

Перейняв я молоду (вони нам сусіди) та й почав розмовляти.

— Як ти, — кажу, — будеш проти своєї совісті йти, в бога не віриш, а в церкві вінчатимешся?

А вона на матір спирає.

— Хочеш, — кажу, — покрасуватись у вінку чи в стрічках — ми тобі весілля хіба ж таке справимо. З дружками і світилками, з духовим оркестром.

— Не в музиці діло, — каже Варка і хлипає. — Мама кажуть, що без церковного вінчання не буде благословення на нашу любов.

— Коли у вас любов, то при чому тут мати? Колись дівчата такої волі не мали та й то заради любові всього зрікалися. Он бачила у кіно, як Джульєтта за любов зреклася роду...

— То Джульєтта з кіно, а то Варка Йоненчишина! — вискочила мати з сіней (підслухувала, значить), і як почала мене чортувати! Розійшлася, у три міхи не вбереш. Перекурив я, доки вона лящала та й з другого боку заходжу:

— Коли, — кажу, — двоє невіруючих у церкві шлюб беруть, то це не божа відправа, а комедія, насмішка над релігією. На вашу голову гріх впаде, що силували молодят з бога глузувати.

— Іди ти, — каже... та й загнула таку спіраль, що втрьох не розігнеш. Насобачилася на тих базарах.

Договорились!..

Коли бачу, знову ходять Ілько з Варкою впарі. Ну, думаю, йде діло на лад. Якби я тільки знав, на який!

У неділю лагоджу велосипеда, а жінка моя од річки шмаття несе та й каже так єхидно (і чого то жінкам такі противні чоловікові уподобання?):

— Ти тут бавишся з насосом, а новини і не знаєш...

— А що там?

— А те, що весільний батько ще тільки коня лагодить, а молоді берегом та лозами вже з церкви йдуть. Окрутила, — каже, — Йоненчиха твого небожа із своєю шинкою.

Жінка моя ненавидить Йоненків рід. Старого взиває кабаном, а дівку — шинкою.

А тут сестра у хвіртку. І ну плакати та просити, щоб ішов я на весілля і не робив сорому.

Пішли ми з жінкою. Ну й весілля було! Ні затанцювати, ні заспівати нікому. Молоді — нікого. Навіть духовий оркестр з РТС не прийшов заграти своєму барабанщикові. Не весілля, а казна-що. Самі баби та діди.

Днів через два після цієї комедії виходжу я рано-вранці зарядку робити. Дивлюсь, попри наш город іде Варка, за нею Ілько — вузлище на плечах несе.

— Бог поміч, — кажу, — християни.

Варка блиснула заплаканими очима і кроку прибавила. А Ілько таки зупинився. Молода оглянулася, підбігла та як шарпоне вузол з його плечей, аж пір'я полетіло.

— Ходім хутчій, — кричить, — кинемо їй, хай подавиться своєю периною.

Схопила вузол та й помчала, мов та ракета.

Ілько стоїть, похнюплений, як теля в закуті.

— Чого вона? — питаю.

— Мати замість гусячої, курячу дала.

— Та що ж з того?

— А те, що за гусячу перину Варка вінчатися погодилась. А я, дурний, і не знав.

Засміявся я несмішним сміхом та й кажу:

— Так ось, за що ти набрав слави повні халяви? За перину, значить, а я думав за любов!

Мовчить, сопе.

Ой, думаю, посопеш, небоже, коли зійшов на розум Йоненчишиної дочки.

І не жалко... Їй-бо, ні.

О. РЯБУХА.

ПРИГОДА З ХАПУГОЮ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

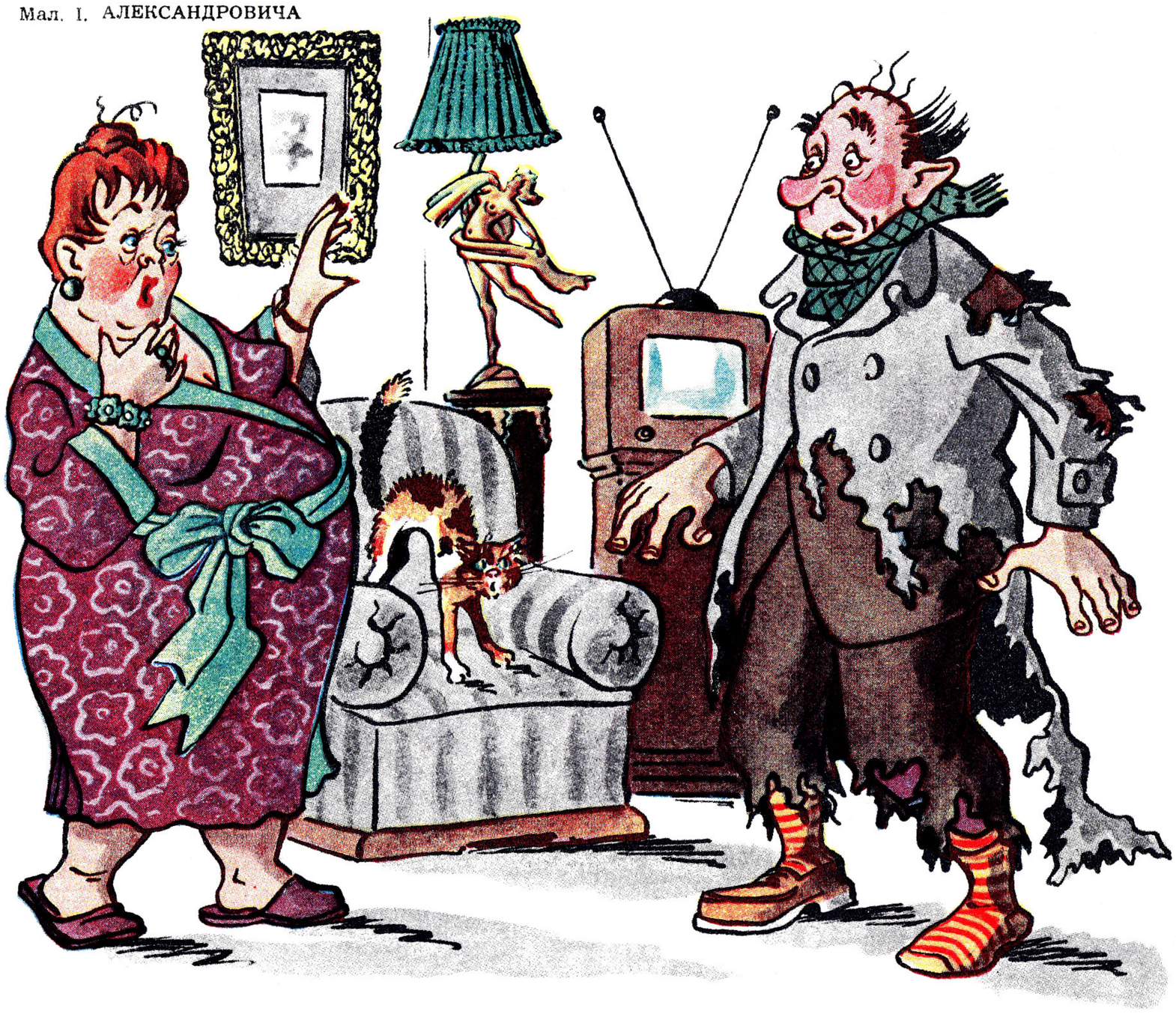

— Боже мій, що це з тобою?
— Чорт поніс на виставку службового собаківництва!..

Як я був письменником

Розгнівався я одного разу на нашу лазню: там не лише води, а навіть пива не було. Розгнівався та й написав про це до місцевої газети. А газета взяла та й надрукувала! Щоправда, я в газеті нічого не впізнав, крім свого підпису, але дуже зрадів. Коли надрукували, думаю, то значить я письменник! Як же я про це й досі не знав?

З цього, власне, й почалося... Але тут буде до речі подати бодай коротеньку автобіографічну довідку. Звуть мене Петро Свиридович Задніміст. Працюю я шофером. Працюю на совість — з міліцією в піжмурки не граюся. За віком я не так щоб і старий — першу й другу молодість уже пережив без капітального ремонту, до третьої добираюсь.

Так от, кажу, почалося: вирішив писати! І, не довго думаючи, сів та й написав. А про що? Якось їздив я до району, і дружина доручила мені привезти звідти курку — там, кажуть, базари дешевші. Ну й привіз. Зозулясту таку, жирненьку. Чим не сюжет? Одного варіанта зробив у віршованій формі і надіслав, на всяк випадок, до альманаха «Голоси молодих». Потім придумав заголовок: «Поголіб'ю курей — зелену вулицю». Репортаж. І побіг до тієї ж місцевої газети.

Прийняли мене досить привітно, перебігли швиденько очима отой мій «репортаж» та й кажуть:

— Написали ви досить пристойно, але ж воно у вас величеньке, а у нас мала територія.. Та й фактів малувато... Словом, не піде!

Напевно, при цих словах на моєму лиці з'явився такий вираз, ніби я з ходу на телеграфний стовп налетів, бо товариші газетярі тут же виявили гуманність:

— Ви не журіться, кажуть, з вас вийде толк! У вас тут, здається, трохи лірики підпущено — отже, пряма вам дорога до літературної газети. Тільки трошки скоротіть...

...Помчався я на четвертій швидкості по вказаній адресі. На ходу встиг скоротити свій твір: вичистив аж три коми і один знак оклику. І підзаголовок змінив. Написав не «репортаж», а «нарис».

Прибіг до літературного Олімпу — тиша там неймовірна, чути лише, як десь внизу більярдні кулі клацають. Посадили мене в м'яке крісло, прочитали моє творіння, зітхнули тяжко... А тоді промовили ніжним таким голосом:

— Ви, товаришу, за всіма ознаками почали ходити в молодих — отже, прямий вам шлях до товстого журналу: там, кажуть, ще й не таке часом друкують... А взагалі з вас, мабуть, вийде толк...

Цього разу я вже на третій швидкості почимчикував по вказаній адресі. Дорогою вишкрябав ще один знак запитання і заголовок змінив. Написав: «Повість про курку». Роман.

Прибув до товстого журналу. Такі поважні там люди сидять — мабуть, геть чисто всі письменники. Глянули вони пильненько так на мого сивуватого чуба, покрутили «Повість про курку» туди-сюди, та й кажуть:

— Ось що, шановний, ми друкуємо фундаментальні, так би мовити, твори, а воно ж у вас маленьке... Та й тема досить... своєрідна. Чи не спробувати вам податися до гумористичного журналу? Може, якийсь толк і вийде?

Переключився я на другу швидкість та й почвалав до гумористичного журналу. Йдучи, повернув на місце усі коми та знаки, що їх було зліквідував. І знову заголовок змінив. Написав: «З чого сміялися кури». Гумореска.

...Аж ось і гумористичний журнал. Сидять товариші-гумористи, серйозні такі. Перегорнули вони мій творчий доробок, позіхнули та й промовили:

— Написано досить вправно, але нам треба, щоб було смішно. А ми не засміялись. Словом, не піде.

Затрясло мене так, ніби я автоінспектора побачив, а вони не помітили та й кажуть:

— Але ви не журіться — толк таки з вас вийде! Підіть, лишень, до місцевої газети: може там не заріжуть...

Як зробили вони мені таку кульмінацію, зрозумів я, що сталося коротке замикання. Дав я заднього ходу, розвернувся в акурат на сто вісімдесят градусів та й... мерщій додому. І так мені чомусь погано стало, ніби я на асфальті кота переїхав. До того ж, якась бісова личина на паркані афішу причепила, а там чорним по білому написано: «Ідіот»... Плюнув я спересердя і, каюсь, скрутив у кишені дулю — сам не знаю кому!

А вдома чекав на мене лист від редакції «Голоси молодих»:

«Дорогий товаришу, вірша Вашого «Куряча лірика» прочитали. Найбільше нам сподобались оці рядки:

«Шановні громадяни,
скажу вам я,
що курка,
то напевно
не свиня»...

Яке глибоке проникнення в суть справи! Яке повне розкриття теми! Який глибокий реалістичний висновок! Сподіваємося, що з Вас вийде толк»...

...Розв'язка сталася наступного дня. Під час обідньої перерви підходять до мене товариші та й питають:

— Ну, Петре, як твої літературні справи? Прочитав би ти нам, чи що...

— Так і так, — кажу, — нате читайте самі.

Відійшов і почав у моторі порпатись. Прочитали, мовчать.

— Чого мовчите? — питаю. — Кажіть, не мучте!

Тоді обізвався мій найкращий друг, Павло Каністренко:

— Чи не подаруєш ти мені, Петре, оцю твою курячу рапсодію?

— Навіщо? — кажу.

— Та хіба ти не знаєш, що я працюю в «Укрголовчорметвторсировині» і що у нас недовиконання плану? Віддав би мені зразу, та й не морочив би людям голови! Бо воно ж у тебе й не фактичне, і не ліричне, й не комічне і взагалі чортзна-що!

Закліпав я очима, кинувся на Павла та як почав його... обнімати! І так мені легко-легко стало!

— Хто ж кому й морочив, кажу... Ось ви, мої любі товариші, ніякі ви ні редактори, ні літпрацівники, ні письменники, а за правду дякую вам від щирого серця!

Виголосив я цю промову, та й подався машину мити...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Ілюстрації Петі Корж-ика до статті одного критика

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

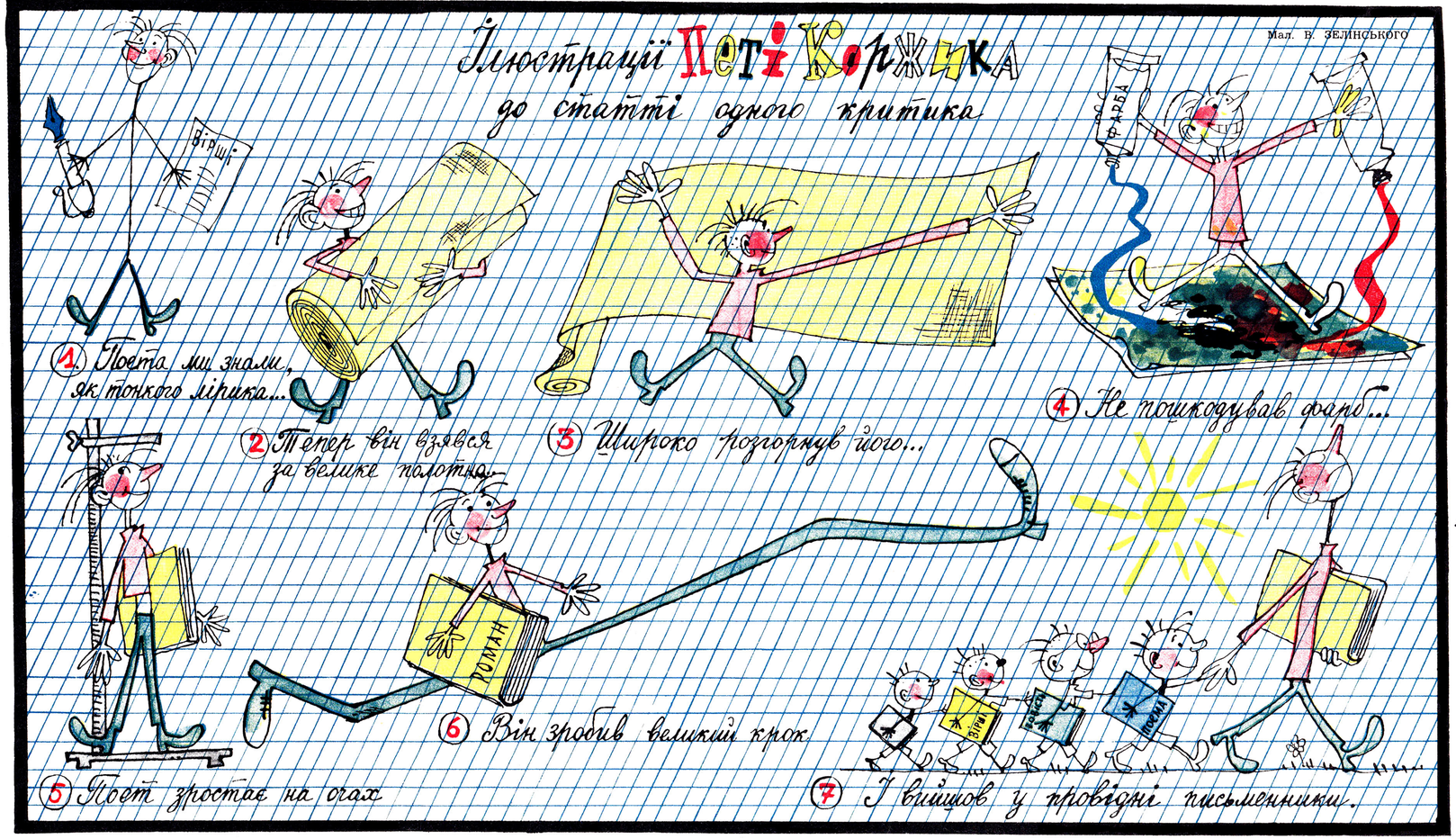

1. Поета ми знали, як тонкого лірика...
2. Тепер він взявся за велике полотно...
3. Широко розгорнув його...
4. Не пошкодував фарб...
5. Поет зростає на очах
6. Він зробив великий крок
7. І вийшов у провідні письменники.

Мал С. ГЕРАСИМЧУКА.

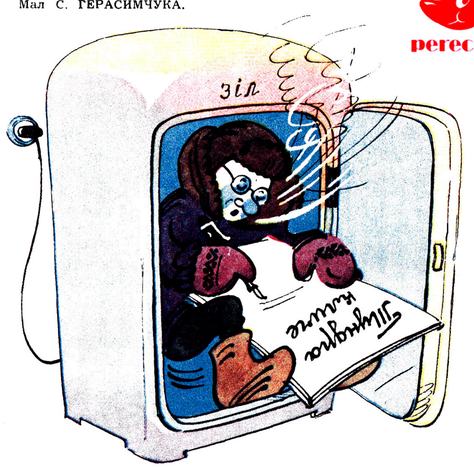

Ближче до життя

perec-ua.
perec-ua.

ЩЕДРИЙ РОЗПОДІЛ

ПАРОДІЯ

Сину мій! Хоч я не маю
Ні хатини, ні садка,
Я тобі заповідаю
Все, що є в степовика:
Віддаю я Чорне море...
...Віддаю мій рідний Київ,
...І Дніпро, і схил Батиїв,
Голосіївські ліси.
Слобожанську всю долину,
Де шумить Сула й Донець,
І зелену Буковину,
Із садами Чернівець!

І т. д., і т. п.

Терень МАСЕНКО

«Заповідання спадщини» («Вітчизна» № 10 за 1958 р.)

Тітко рідна! Я не маю
Ні квартири, ні садка,
А тому заповідаю
Все, що є в степовика.

Забирай же — і не дякуй—
Хацапетівку і Чоп,
Фастів, Дубно, Кобиляки,
Лисичанськ і Конотоп,

Тещо люба! Завжди зичив
Вам добра ваш рідний зять,
То ж Прилуки і Бердичів
Дозволяю вам узять.

Шишаки, Херсон, Пирятин,
Яготин, Дніпро-ріку.
П'ятихатки і Козятин
Я дарую шуряку.

Ржищів, Керч, Кульженка дачі,
Шепетівку й Кременчук
Я даю тобі, свояче,
Із своїх натхненних рук.

Пародії та епіграми

Мій племіннику, послухай,
Не барися, забирай
Коломию, Ніжин, Глухів,
Гадяч, Хуст, Бахчисарай.

Я дарую Крим і Сочі,
Куренівку і Сирець,
Забирайте хто, що хоче,—
Я ж не жадний, я—співець.

ПІСНЯ ПРО ОЛЕКСУ ЮЩЕНКА

ПАРОДІЯ

Над широким Дніпром,
Над широким лужком,
На широкій вулиці я живу,
Ой, хороший наш дім,
Тільки діло не в тім,
Я ж являюсь членом еСПеУ.

Приспів: Гей, гей! Ой, ой!
еСПеУ. (Двічі).

Я із дому була
Йду туди, де трава,
Далечінь, туман і широкий степ,

Тільки марні труди,
Не дійшов я туди,
Де буряк і житечко та й росте.

Приспів: Гей, гей! Ой, ой!
Та й росте. (Двічі).

А вернуся по тім
У просторий свій дім,
Заіскряться очі умить одну,
Я приляжу на час,
Пісню новую враз
Я про кого хочете вам утну.

Приспів: Гей, гей! Ой, ой!
Утну, утну. (Двічі).

Юрій КРУГЛЯК.

ОЛЕКСА НОВИЦЬКИЙ

Про нього чутка йде
по всій Русі великій,
Бо він перекладав всяк
сущий в ній язик —
Чи то писав чуваш, чи фін,
чи вже не дикий
Тунгус, чи друг степів калмик.

П. ГЛАЗОВИЙ.

ЧИТАЮЧИ РЕЦЕНЗІЮ

Даремно ставляться в рецензії
До «касових» вистав претензії,
Мабуть, тому спектакль і
«касовий»,
Що йде глядач на нього масовий.

ЕПІТАФІЯ

Писав труднився, докладав
старання,
Був дуже скромним при значній
комплекції...
Пішов від нас і залишив зібрання
Підшитих протоколів секції.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.
Переклад з російської.

ПРО ДЕЯКИХ І ПРО ДЕКОГО

(За мотивами передових статей «Літературної газети»).

Хоч в літературі нашій
І ряд здобутків є,
Та все ж (відверто скажемо)
Вона ще відстає,
Бо деякі письменники
Не зв'язані з життям,
А дехто хоч і зв'язаний—
Не міцно і не там,
Писати слід би декому
Ще краще в наші дні,
А дехто пише твори
І сірі, і нудні.

В. ОКУНЬ.

ЯК ВЕЧІР НАСТАНЕ...

— Вечір надворі, ніч наступає,
Вийди, дівчино, серце бажає!..

Уявимо собі, що дівчина вийшла до хлопця. Постояли, поговорили, як завжди в таких випадках робиться.

— Ходімо до клубу, — каже дівчина.

Пішли...

Якщо ці хлопець і дівчина живуть у селі Бойківщині, Драбівського району на Черкащині, то ось що далі буде.

Прийдуть вони до старої, найгіршої в селі хати, яка клубом називається, а людей там уже повно-повнісінько. Саме кіно показують. Протиснуться наші закохані крізь натовп, куплять квитки, прорвуться якось до «залу» і дуже приємно час там проведуть: він комусь весь сеанс дивитиметься в спину, а вона — в потилицю. Або навпаки...

Не те, що фойе, а й сіней у клубі немає ніяких: другого сеансу людям доводиться на вулиці ждати. Але кінобудка є, справжня будка. Затягне туди кіномеханік свою апаратуру, сам пролізе з трудом і сидить там, як у мішку, нічого не бачить.

А село ж багате! Нові конюшні й свинарники, нові корівники й різні майстерні побудовано, лише на клуб стягтися ніяк не можуть там.

* * *

Місяць на небі, зіроньки сяють над ще кращим селом Княгінок, що біля самого Луцька розкинулося. Оглядає місяць село і аж сміється від задоволення — великі світлі будинки в два ряди стоять, а між ними — блискучий асфальтований шлях. Над тим шляхом нова двоповерхова школа, сільмаг і навіть ресторан.

Та коли у такому гарному селі викличе хлопець дівчину на побачення і захочеться молодим до клубу піти, то знаєте, що буде?

Буде те, що походять, походять вони отим блискучим шляхом поміж хорошими будинками та й розійдуться собі. Бо у тім хорошім селі давно розпочали будувати Будинок культури, та до діла його не довели, навіть стіни не закінчили викладати. Будівельних матеріалів, кажуть, немає.

А діло зовсім не в матеріалах. До минулого року головував у тамтешньому колгоспі Лавриков. Він світу білого не бачив, товкся, як Марко в пеклі, сам для себе хороми воздвигав. І матеріали знаходив, і добре знав, де їх шукають.

Після головою став Смішко Йосип Андрійович. Цей теж заходився воздвигати достойні голови палати. І не для себе, а на продаж. Он який голова мудрий!

Через таку будівельну самодіяльність і лишається хороше село без Будинку культури...

* * *

Або уявімо собі, що в селі Ісайках (Богуславський район на Київщині) увечері кличе хлопець:

— Вийди, дівчино, вийди, рибчино, поговоримо з тобою!

Дівчина виходить, і молоді теж направляються до клубу. Приходять вони і знаходять на дверях клубу величезний замок, зроблений за останнім словом техніки. Пішов кудись, повівся завідуючий клубом Микола Кисленко, якого молодь давно уже «ключником» прозвала. Службу свою він розуміє просто: запер хату на замок, а сам пішов до дівок або туди, де чаркою пахне.

Дуже нерозумно зробили в тому селі, що до хорошого клубу приставили таке ледащо. Наче людей серйозних немає...

* * *

Непоганий клуб і в селі Дзенгелівці (Маньківський район на Черкащині). І молоді багато там. А талантів скільки! Ключі від клубу доручено в тому селі носити теж не дуже роботящому чоловікові Іванові Воловодюкові. Той Воловодюк клуб відчиняє лише тоді, коли кінокартину привезуть. А кіно показав — будьте здорові, гуляйте з клубу на всі чотири боки!

Є при клубі танцювальний зал, але Воловодюк так запер його, що вже й сам відімкнути не може.

* * *

У Компаніївці, на Кіровоградщині, з культурою трохи веселіше виходить, але не набагато. Тамтешній Будинок культури якось і будинком називати незручно, бо то скоріше палац. Багато залів у ньому, все обладнано добре, щедро. Є там баяни і радіола, магнітофон і піаніно. А скільки струнних, скільки духових інструментів!

Самий тільки обслужуючий персонал, якби вишикувався в одну шеренгу, то через увесь зал для глядачів розтягнувся б. Зарплату той персонал одержує регулярно і досить активно. А перед кожною получкою, щоб не так совісно гроші було брати, показує п'єсу «Сватання на Гончарівці». З давніх-давен ставиться ця чудесна п'єса, артистові, який Стецька грає, уже вісім десятків літ минуло. Часом важкувато буває старенькому гарцювати верхи на лозині, проте людей він смішить до сліз.

Крім цієї п'єси в Будинку нічого не буває. Директор Козін любить спокійне, тихе життя, без шуму, без гаму, без гуркоту.

* * *

В усіх згаданих районах є, звичайно, відділи, які культурою відають. А ними керують, безумовно, завідуючі. І не вадило б тим завідувачам частіше самим грітися біля підпорядкованих їм вогнищ культури саме тоді, коли

«Вечір надворі, ніч наступає...»

А вони, як видно, завідують здебільша сидячи.

Г. ПАВЛЕНКО.

Американські монополії сподіваються, що створення «спільного ринку» допоможе їм завоювати ринок Західної Європи.

(З газет).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Стара байка на новий лад.

МІЛЬЙОНИ ДЛЯ БІДНИХ ГОГЕНЦОЛЛЕРНІВ

Живуть собі в Англії численні нащадки колишньої німецької імператорської династії Гогенцоллернів. Тут і внук останнього німецького кайзера Вільгельма другого — принц Фрідріх Прусський, і два інших принци, і з півдесятка принцес, і з десяток кайзерівських родичів меншого масштабу. Живуть непогано, годуються на компенсацію за конфісковані під час революції 1918 року маєтки. Виплатили їм цю компенсацію у 1925 році німецькі соціал-демократичні міністри.

І ось тепер гогенцоллернські нащадки знову вимагають компенсації. Це вже за майно, втрачене в Німеччині після другої світової війни, за землю, на якій сіють хліб селяни Німецької Демократичної Республіки.

Принц Фрідріх звернувся з своїм позовом до англійського уряду. Вимагає він не так уже багато, — якихось там 7 мільйонів німецьких марок. Подали свої позови і всі інші Гогенцоллерни. Загалом, вимагають кайзерівські нащадки 60 мільйонів марок і ні копійки менше.

Англійська громадськість обурилась. Як це так, платити такі гроші жменьці імператорських паразитів за рахунок англійської казни, за рахунок англійських платників податків!

А Гогенцоллерни слухають ті протести і посміхаються. Вони добре вивчили англійські закони. Серед них є такий, що стоїть на боці імператорських нащадків. Виданий він не так уже й давно, в 1705 році, а діє й досі.

Хороші закони є в Англії.

Для імператорських нащадків хороші.

МОВА ГЕРА ГОФЕРА

Досі жоден лінгвіст не знав, не відав, що, крім німецької мови, існує ще й західнонімецька. А от радіокоментатор міста Кельна (Західна Німеччина) гер Гофер твердить, що така мова існує. Він навіть запевняє, що саме тією мовою виголошує свої щоденні коментарі до політичних подій.

Граматичні та синтаксичні ознаки нової мови такі: у тих випадках, коли мільйони німців звичайною німецькою мовою кажуть «так», треба вперто говорити «ні». Граматика любить приклади. Ось вони:

Мирний договір? Ні, і ще кілька разів — ні.

Єдина демократична Німеччина? Ні в якому разі!

Припинення окупації? Боже борони!

Цією мовою охоче розмовляють західнонімецькі реваншисти, але її зовсім не розуміють і не хочуть вивчати — ні робітники Руру, ні селяни Баварії, ні професори Гетінгена.

Отже, не має ваша мова майбутнього, гер Гофер!

НЕМА ЗАХИСТУ ВІД «ЗАХИСНИКІВ»

Нещодавно турецька газета «Зафер» писала, що присутність американських військ і американських військових кораблів біля берегів Туреччини створює тут атмосферу спокою і безпеки.

Ось, приміром, місто Стамбул. Тут американські солдати і моряки дуже частенькі гості. Коли вони сходять на берег, у місті настає такий «спокій» і «безпека», що місцеві жителі, особливо жінки, десятою дорогою обминають своїх «захисників».

...Двоє американських сержантів цілий день їздили містом у таксі. Коли водій почав вимагати плату, «захисники» добре попобили його, а машину перекинули догори колесами.

Жителі Стамбула, не покладаючись на поліцію, починають самі захищати себе від своїх «захисників».

Якось турецькі юнаки кинулись допомагати жінці, яку п'яні американські вояки тягли до свого авто. Стамбульська поліція прибула вчасно і виручила... американців. А турецьким юнакам скрутили руки за спину і притягли до відповідальності «за образу союзних військ». Отака безпека!

Іноземна САТИРА

— Режим у демократичному секторі Берліна для нас просто нестерпний!

(«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін).

Аденауер перший виступив проти радянських пропозицій про ліквідацію окупаційного режиму в Західному Берліні.

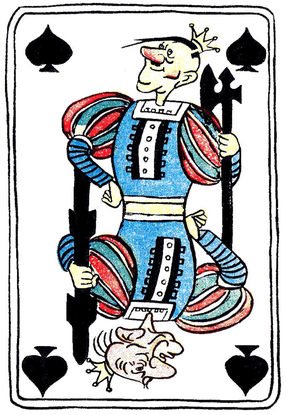

Реваншистський козир

(«ХОСТЕНІ» — Тірана).

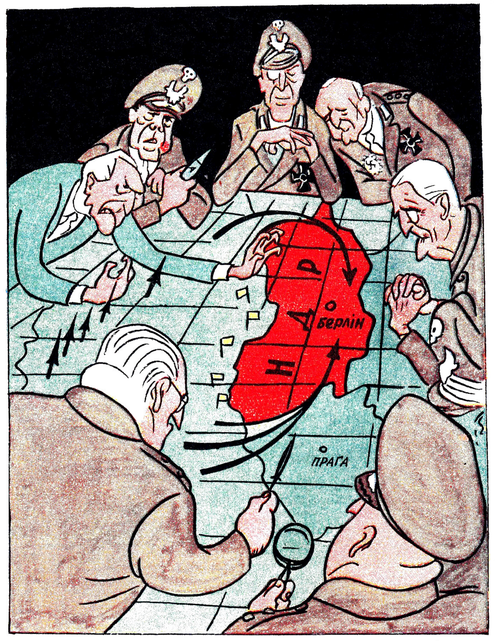

Їхній план об'єднання Німеччини

(«РОГАЧ» — Братіслава).

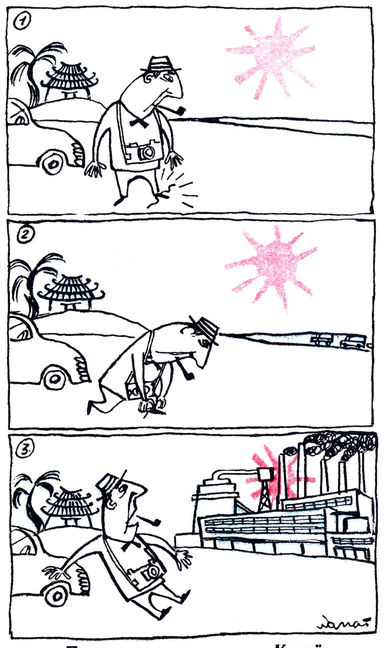

Пригода американця в Китаї

(«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт).

Новий орден для західнонімецьких реваншистів.

(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

Без слів

(«СТЕРШЕЛ» — Софія).

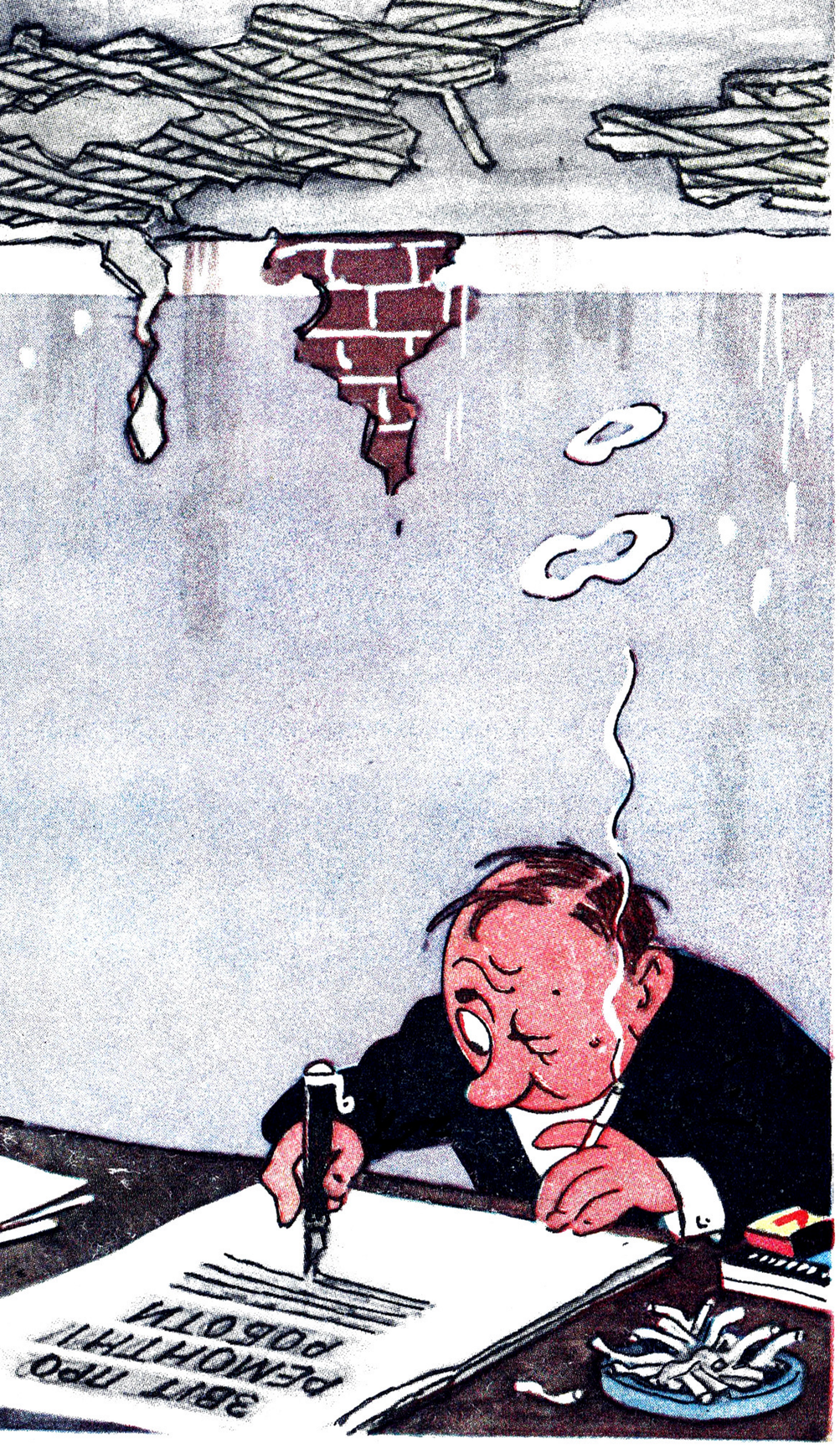

Мал. БЕ-ША

— Ну й роботи у мене, ніколи вгору глянути!

Тільки блиснуло

— Доброго ранку, Йванку! Як спалося, відпочивалося?

— Дякую. Спалося добре. Одна біда — вдосвіта гулю на лобі посадив.

— А, розумію... Темінь...

Таке незвичне здоровкання можна почути в гірському селищі Ясині. І неспроста там люди так вітаються.

У селищі є ліспром, лісгосп, тартаки, колгосп. Жити їм без електрики неможливо. Отож вони придбали движки і динамки. І світять. Кожен сам собі. Отакі собі електроодноосібники утворилися.

А в квартирах жителів Ясині світла нема. А в школах, бібліотеці, лікарні, дитячому садку, на пошті — каганцями світять. А як можна обійтися без світла в дитячих яслах, які працюють цілу добу?

Оніміли радіоприймачі, бо нема енергії. Прийде вечір — важко вчитати газету й книжку.

У Ясині стоїть хороше приміщення електростанції, але воно порожнє — машинерії там нема.

Вже просили, вже й молили завідуючого Закарпатським обласним відділом комунального господарства т. Маковецького і завідуючого обленергокомбінатом т. Дащенка, щоб допомогли електрифікувати селище. Але як не билися — не допросилися.

Хороші люди живуть у Ясині. Тут і славні лісоруби, і робітники, і колгоспники та службовці. А мусять очима світити.

* * *

Тепер про бувальщину, на казочку схожу.

Одного чудового дня завітали представники Одеського сільськогосподарського інституту в село Затока, Овідіопольського району, на своє підсобне господарство.

— Добрий день! — привіталися до директора господарства т. Говорущенка.

— День добрий, а як-то пізніше буде? — відповів той.

— А хіба що?

— А те, що «темна нічка петрівочка»...

І почалася розмова про електрифікацію. У такому плані, що не вадило б підсобне господарство електрифікувати, а заодно і селу Затока світло дати.

— Засвітимо! — рішуче сказали представники інституту. І поїхали...

Небагато й часу минуло після цієї розмови, як прибула на ст. Кароліно-Бугаз електростанція потужністю 35 кіловат. Аж з Ленінграда приїхала.

Зраділи люди в Затоці і подалися до Одеси купувати різні там дроти та штепселі. Аякже— будемо електрифікуватися!

А директор підсобного господарства Говорущенко навантажив електростанцію на автомашину і привіз на місце призначення. Потім гукнув хлопців-молодців. А хлопці-молодці як узялися гуртом та як двинули тую електростанцію з автомашини в багнюку — тільки блиснуло!

Така подія була ще в 1957 році. А наступного року підсобне господарство Одеського сільськогосподарського інституту ліквідували. Електростанцію було передано Малодолинському дитячому будинку. Але і в нового господаря електростанція по-старому ще й досі в багнюці лежить.

Люди скаржаться, що дуже повільно електрифікуються села, а керівники овідіопольських районних організацій тільки руками розводять: нічого, мовляв, не поробиш. А того, що електростанція на очах псується, — не бачать. Та й як його побачиш, коли темно?

Е, щоб темну нічку петрівочку ліквідувати, треба на високій напрузі працювати.

Л. ПРОКОПЧУК.

Мала куча!

У Сімферополі — заметіль... Занесло аж по комин сімферопольську фабрику «Друга п'ятирічка».

Чим занесло? Не снігом, розуміється (снігу тут узимку не часто допросишся), а... гудзиками. Отими гудзиками, що їх фабрика виробляє на замовлення «Укрголовлегзбутсировини» при Держплані УРСР.

Замовила «Укрголовлегзбутсировина» фабриці тих гудзиків на 1958 рік не мало і не дуже багато — 143 мільйони штук. Фабрика, розуміється, замовлення виконала.

А згодом виявилося, що планові заявки «Укрголовлегзбутсировини» теж — сировина, бо здавати вироблену продукцію нікому. Реалізувала фабрика за нарядами «Укрголовлегзбутсировини» 90 мільйонів гудзиків, а 53 мільйони, за відсутністю попиту, змушена була відправити на склад.

Лежать вони на складі і понині.

Гадаєте, фабрика припинила виробництво нікому непотрібних гудзиків?

Може, й припинила б, якби не Херсонський раднаргосп. У Херсоні, в раднаргоспі, підрахували, скільки збитків зазнала фабрика «Друга п'ятирічка» на нікому не потрібних гудзиках, виділили на покриття цих збитків майже три мільйони карбованців і запланували фабриці випустити в 1-му кварталі 1959 року... ще 13,5 мільйона гудзиків.

Мала, виходить, куча. Давай ще...

Мал. С. САМУМА

— Куди це ви, товаришу повар?
— Піду до сусідньої їдальні пообідати.

КОНТОРА МАЛЬОК

Не в тридев'ятому царстві, не в тридесятому государстві, а в славному місті Житомирі Республіканське управління рибного господарства випустило свого малька. Випустило не в річку, не в озеро, а в світлі кабінети обласного міста й охрестило ті кабінети «Конторою рибного господарства». Випустило малька не голеньким, про фонд заробітної плати в сумі 90 тисяч на рік подбало.

Живи, мовляв, мальок, і не журись!

Почав мальок на березі мальовничої ріки Тетерів жити-поживати, зарплату одержувати. Дарма, що риба не росте і не множиться. Зате контора росте і штати її множаться. Спочатку появився керуючий конторою, примостились біля нього ще шість помічників.

Має контора і свою філію на периферії — Овруцький рибпункт. Тут заповнені всі чотири штатні посади зоотехніків. Хто вони ті фахівці — байдуже, бо однаково роботи в них стільки ж, скільки і в їхньої центральної контори в Житомирі.

Занудьгувала контора і почала з тієї нудьги брати на облік річки й ставки області.

— Хто, коли і для чого на світ вашу контору породив? — питають у Житомирському обласному управлінні сільського господарства керуючого конторою т. Бондура.

— Хіба в цьому суть? Суть як раз в тому, що ми зареєстровані в міському фінансовому відділі. Нам зарплату платять, от в чому суть. А ми в свою чергу можемо вам розповісти, куди й звідки тече річка Роставиця, — заговорює зуби Андрій Федорович Бондур, — вона в нас на обліку.

До народження контори річка Роставиця текла через Житомирщину. Робота контори не вплинула на її русло. І керівні вказівки по рибному господарству на місцях як давали, так і дають відділи сільського господарства. Старожили розповідають, що років з вісім чи десять тому в штаті обласного управління сільського господарства був один рибовод. З часом, коли керівництво з обласних кабінетів перейшло на місця, в такій посаді відпала потреба і штатну одиницю передали ставковим господарствам.

І раптом замість однієї штатної одиниці ціла контора з штатами виросла, мов з води. Виросла з води та й воду з пустого в порожнє переливає. Не за спасибі переливає. За гроші державні.

М. БІЛУХА.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Пішов по шерсть...

А вернувся стрижений.

Мал. Л. БОЙКА

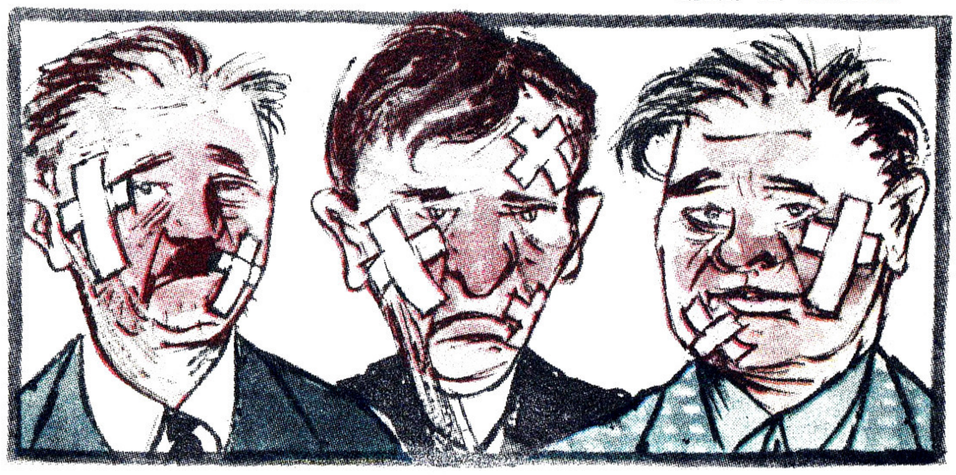

Після хрестин...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З вини Житомирського обласного будівельного тресту кілька років зволікалося закінчення будівництва Лугинської РТС. Про це писалося у листі, надрукованому в № 21 журналу за 1958 рік.

Заступник голови виконкому Житомирської облради т. Оберемко повідомив редакцію, що за безвідповідальне ставлення до будівництва керуючого облбудтрестом Варакуту В. І. з роботи знято.

★ У журналі № 22 за 1958 р. було надруковано фейлетона «Якось восени...» про незадовільну роботу Ровенської обласної контори «Сільелектро».

Рішенням обласних організацій директора контори «Сільелектро» Жуковського з роботи знято.

★ Про те, що директор Чижівської картонної фабрики Рогозін З. Г. (Новоград-Волинський район, Житомирської області) пиячить, затискує критику, грубо ставиться до підлеглих, писалося у фейлетоні «Його на руках носять...», надрукованому в № 23 журналу.

Після виступу Перця Рогозіна З. Г. з посади директора фабрики знято.

★ Санітарний фельдшер Єлисеєва З. Ф. (Карлівський район на Полтавщині) зловживала своїм службовим становищем, погано ставилася до своїх обов'язків. Про це в № 24 журналу було надруковано листа.

Як повідомив голова виконкому Карлівської райради т. Шенгерій, Єлисеєву З. Ф. з роботи знято.

★ «Таксоморні хлопці»—під такою назвою у «Перці» № 1 за 1959 рік було вміщено замітку про те, що шофер маршрутного таксі Кагарлицький (м. Київ) привласнював частину грошей, одержуваних від пасажирів.

Директор Київського таксоморного парку № 2 т. Кратков повідомив редакцію, що замітку було обговорено на загальних зборах бригад парку. Шоферу Кагарлицькому оголошено сувору догану з останнім попередженням.

ПОШТА ПЕРЦЯ

25 клм

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

З пісні відомо, що коли розлучаються двоє, то вони обов'язково беруться за руки. Але старший інженер-механік Ждановського механізованого лісгоспу Іван Борисович Павлик розлучається з нами так раптово і так надовго, що його просто таки неможливо вхопити за руку. Постійне місце роботи Павлика—контора лісгоспу, але якась роззява розмістила лісгосп за 25 кілометрів від домівки старшого інженера, через це мусимо ми бути в розлуці з Павликом цілими тижнями.

Починаються розшуки.

Федорівське лісництво дзвонить у лісгосп, з лісгоспу дзвонять у Азовське лісництво, але натрапити на слід Павлика важко.

Правда, останнім часом старший інженер почав частіше осідати в районі Азовського лісництва і звідти керувати механізаторами за допомогою письмових розпоряджень.

Чи не міг би ти, Перче, взяти Івана Борисовича за руку і поставити його перед світлі очі керівників лісгоспу. Нехай вони відрегулюють ці розлуки. Хоч, одверто кажучи, і розлучитися з Павликом назавжди теж не так страшно, бо він не має навіть середньої технічної освіти і на роботі що з ним, що без нього.

Вас. ЮГОВ.

Володарський район, Сталінської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи немає в тебе фільтрів, які можна приладнати до телефонних апаратів? Вони б нам, телефоністкам комутатора, в пригоді стали. А то директор Єлізарівської РТС Марко Абрамович Свєт та бухгалтер цієї ж РТС Олександр Антонович Клевцур мають звичку лаятись по телефону і підганяти телефоністок не дуже пристойними словечками.

Коли ті фільтри сконструйовано за останнім словом техніки, на них, безперечно, осядуть слова Свєта і Клевцура.

Якщо ж таких фільтрів немає, подзвони Маркові Абрамовичу і Олександрові Антоновичу по своєму перчанському телефону і розкажи, що телефони від лайки псуються. Хай будуть обережнішими.

Телефоністка ТАМАРА ІВАХА.

Дніпропетровська обл.

МИЛИЙ ПЕРЧЕ!

Відгадай, що це таке: одна голова, дві ноги і дуже, дуже багато хвостів?

Щоб ти не сушив собі голови, підкажу. Це— т. Хохол, керівник тресту «Південелектромонтаж». Того самого тресту, що виконував електромонтажні роботи на будівництві лікарняного містечка при руднику ім. Кірова у Кривому Розі. Містечко те збудоване ще в грудні 1957 року. Давно вже здано в експлуатацію всі лікувальні корпуси, а з двадцяти наявних електромоторів для примусової вентиляції ще жоден не діє. Не працює електротитан. Не підключено до мережі автоклав та іншу електроапаратуру.

Все це—хвости тресту «Південелектромонтаж», очолюваного т. Хохлом. У гарантійному листі, підписаному ще в 1957 році, трест зобов'язався ліквідувати свої недоробки «найближчими днями». Та ось уже минув «найближчий рік» і другий пішов, а електромонтажники все ще волочать за собою довгі хвости недоробок.

Може, ти, Перче, допоможеш керівникам «Південелектромонтажу» позбутися хвостів і стати знову схожими на людей.

головлікар медсанчастини рудника ім. Кірова. Г. БОЖКО,

м. Кривий Ріг.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (399) (на украинском языке). Підписано до друку 10.II. 1959 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07322. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 548. Тираж 225 000 прим.

perec-ua.

perec-ua.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

МАЙЖЕ, ЯК У КАЗЦІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

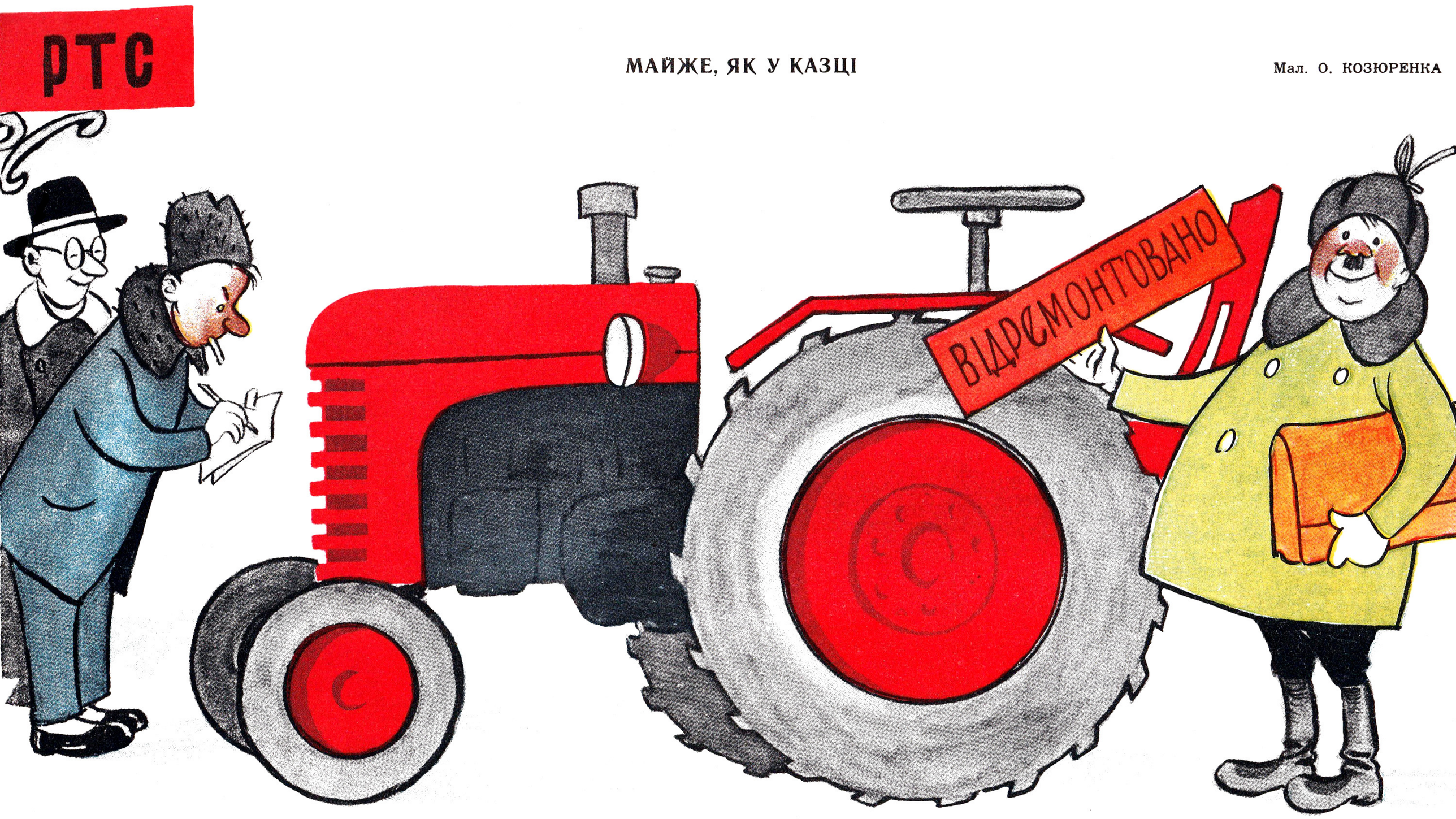

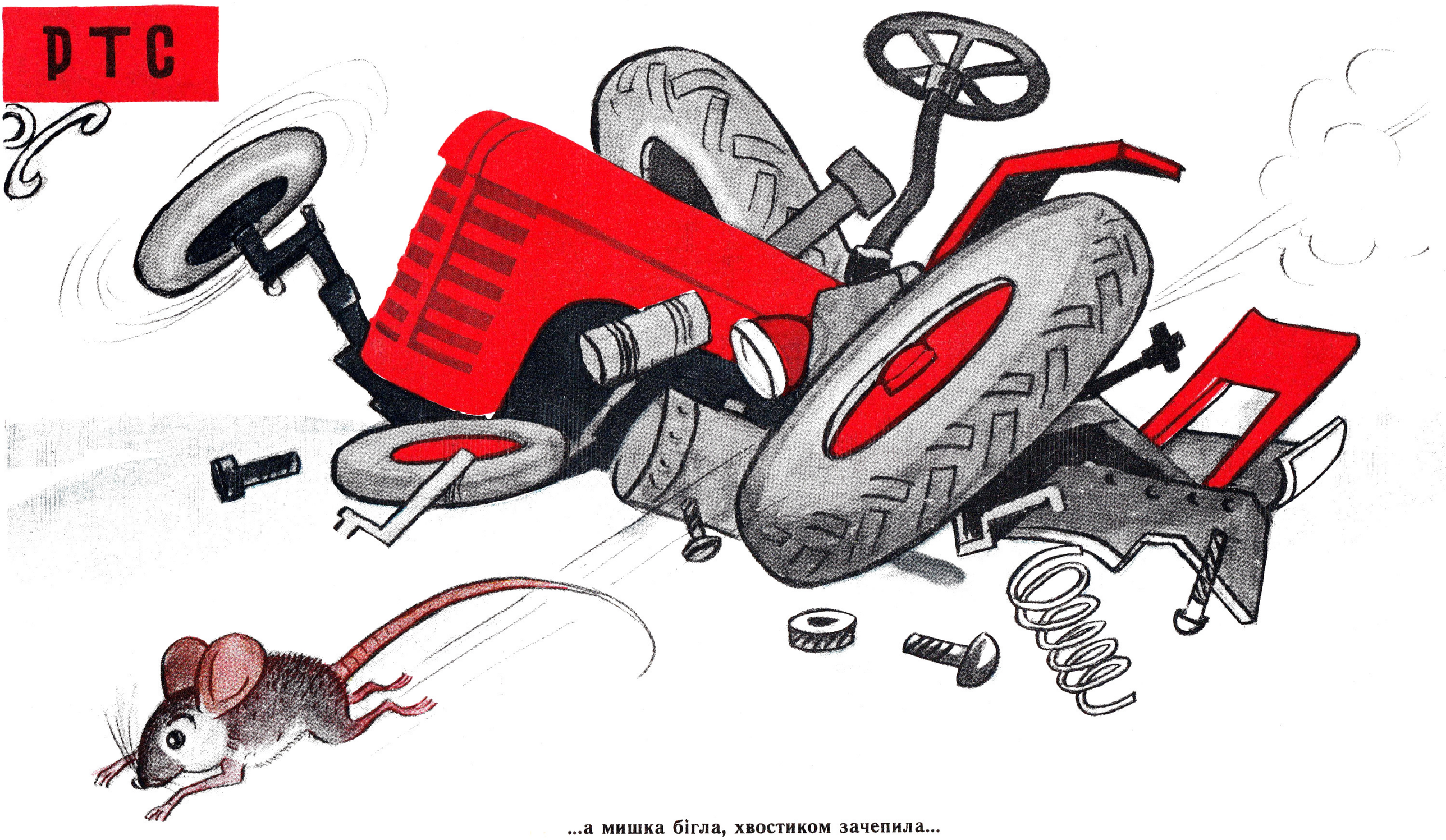

...а мишка бігла, хвостиком зачепила...